

handling, der svarer til gerningsbeskrivelsen i en forskrift, der ikke gælder herhjemme; dette er udtrykt med ordene: „den, der, uden at overtræde nogen dansk forskrift, handler i strid med de dér gældende regler“. I øvrigt skal sagen behandles på grundlag af de danske regler; dette følger af henvisningen til stk. 1, hvor straffelovens § 10 er citeret. Det er herved også klart forudsat, at anklagemyndigheden — i overensstemmelse med konventionens art. 4 — har mulighed for at fratage tiltale i overensstemmelse med de almindelige danske regler herom.

I henvisningen til stk. 1 ligger også, at sagen kun kan rettes mod den i straffelovens § 7 nævnte personkreds — i første række personer, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat; for så vidt angår personer, der har indfødsret eller bopæl i et af de andre nordiske lande, vil det dog være tilstrækkeligt, at de opholder sig her i landet, jfr. § 7, stk. 2.

Endvidere følger det af henvisningen til stk. 1, at systemet, for så vidt angår sanktionsfastsættelsen, bliver det samme. Der kan derfor herom henvises til bemærkningerne til stk. 1 både med hensyn til fastsættelse af straf og frakendelse af førerretten.

Til stk. 3. Ved denne bestemmelse bemyndiges justitsministeren til at udvide den ordning, der i henhold til stk. 2 kommer til at gælde mellem de nordiske lande, til også at omfatte andre stater. Bestemmelsen vil muliggøre dansk ratifikation af den europæiske konvention om trafikforseelser.

Som tidligere omtalt, er det alene tanken, at de nordiske lande vil tiltræde konventionen, for så vidt angår strafforfølgning af overtrædelser begået i udlandet, medens man vil tage forbehold over for afsnit III om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser. Der har endvidere været enighed mellem de nordiske lande om, at man bør benytte sig af adgangen til at tage forbehold over for den særlige forældelsesregel i art. 6. Navnlig bestemmelsen i art. 6, stk. 2, om, at forældelse af adgangen til at rejse tiltale i hjemlandet først skal begynde at løbe samtidig med, at der rettes begæring om overtagelse af strafforfølningen, finder man mindre rimelig; man vil foretrække i det hele at anvende de nationale forældelsesregler. Straffelovens § 10, vil herefter føre til, at strafforfølgning herhjemme vil være

udelukket, såfremt forældelse er indtrådt *enten* efter gerningslandets regler *eller* efter de danske regler.

Til stk. 4. Det følger af almindelige internationalprivatretlige regler, at erstatningsspørgsmål vedrørende færdselsuheld i udlandet skal afgøres efter gerningslandets materielle erstatningsret. Man har i lovtæksten præciseret, at den særlige processuelle bestemmelse i færdselslovens § 67, der vedrører anvendelsen af den danske erstatningsregel i færdselslovens § 65, herefter ikke skal anvendes på udenlandske sager. Derimod vil retsplejelovens almindelige regler om samtidig forfølgning af straf og erstatningskrav (kap. 89) være anvendelige. Denne ordning betyder, at domstolene bliver friere stillet over for spørgsmålet om, hvorvidt et erstatningskrav skal påkendes i forbindelse med et udenlandsk trafikuheld, end anvendelse af færdselslovens § 67 ville muliggøre. Efter retsplejelovens § 991, stk. 1, er det ganske vist hovedreglen, at der skal gives en skadelidt anledning til at fremsætte erstatningskrav, men efter samme paragrafs stk. 4 kan retten på ethvert trin nægte et borgerligt krav forfølgning under straffesagen, når den finder, at dets behandling under denne ikke kan ske uden væsentlig ulempe. Under hensyn til, at bedømmelsen af erstatningsspørgsmål skal ske efter fremmede retsregler, vil det formentlig ofte straks fra sagens modtagelse stille sig som den klart mest hensigtsmæssige løsning at få straffespørgsmålet afgjort uden de forsinkelser, en tilstrækkelig oplysning om de erstatningsretlige problemer vil betyde.

Til § 2.

Medens loven i øvrigt træder i kraft den 1. april 1969, må ikraftsættelsen af den nye bestemmelse i § 69 a ske på et senere tidspunkt.

Som nævnt ovenfor i bemærkningerne til nr. 14 har man i det nordiske arbejde stillet imod at kunne sætte ordningen i kraft den 1. januar 1970. Det er imidlertid endnu ikke afklaret, om den nødvendige lovgivning i de enkelte lande — og de supplerende administrative forskrifter — vil kunne foreligge inden dette tidspunkt.

Bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., giver regler om, at de inden lovens ikrafttræden tegnede ansvarsforsikringer ved lovens ikrafttræden ændres i overensstemmelse med lovens regler.